

Apeliantės nuomonė dėl to, kad skundžiamas sprendimas pažeidė 8 straipsnio 1 dalies b punktą, jį netinkamai taikydamas, grindžiama tuo, kad:

- Skundžiamame sprendime ženklai buvo nagrinėjami ne „visapusiškai vertinant“ ir remiantis „bendru išpūdžiu“, bet atskirai ir vieną po kito, taigi „analitiškai“ vertinant nagrinėjamų prekių ženklų elementus, todėl buvo pažeistas 8 straipsnio 1 dalies b punktas ir jį aiškinanti Bendrijos teismų praktika.

Pirmiausia skundžiamame sprendime nepadaryta tai, kas buvo privaloma t. y. atitinkami prekių ženklai nenagrinėti „visapusiškai vertinant“ ir remiantis „bendru išpūdžiu“. Skundžiamame sprendime nuo pradžių vadovaujama analitiniu metodu ir atskirai ir vienas po kito nagrinėjami, pirma, vaizdiniai elementai (75-87 punktai) ir, antra, žodiniai elementai (88-93 punktai), lemiamą reikšmę suteikiant vaizdiniams elementams, o žodiniams elementams nesuteikiant jokios net menkiausios svarbos. Nors skundžiamame sprendime minimas visapusiško vertinimo ir bendro išpūdžio kriterijus (99 punktas), teisėtumui nepakanka paminėti ir pakartoti teisės praktikos kriterijų, o jo reikia laikytis ir teisingai taikyti. Skundžiamame sprendime taip nėra. Vertinant prekių ženklų panašumą, visapusiško vertinimo ir bendro išpūdžio kriterijus skundžiamame sprendime nėra taikomas kaip pirmas ir pagrindinis, bet laikomasi analitinio požiūrio, pirma, išskiriant ženklų vaizdinius ir žodinius elementus ir, antra, atskirai vertinant pirmiausia du nagrinėjamų ženklų vaizdinius elementus, o po to žodinį elementą „La Española“, nepateikiant jokios nuorodos į kitą žodinį nagrinėjamų ženklų elementą — „Carbonell“ pavardę.

Be to, skundžiamame sprendime taip pat pažeistas 8 straipsnio 1 dalies b punktas, nes neįvertinti du šiuo atveju svarbūs kriterijai, tai yra ankstesnis bendras egzistavimas ilgą laiką ir žinomumas, kurie buvo labai svarbūs vertinant prašomo įregistruoti prekių ženklo „La Española“ Nr. 236588 ir ankstesnių Ispanijos prekių ženklų „Carbonell“ supainiojimo galimybę.

- Paprasto Ispanijos alyvuogių aliejaus vartotojo suvokimas ir tariamas nagrinėjamų ženklų supainiojimo pavojus.

Bendrijos teismų praktikos apibrėžta paprasto vartotojo sąvoka skundžiamame sprendime minima, tačiau netaikoma, o paprasto Ispanijos alyvuogių aliejaus vartotojo sąvokai suteikiama reikšmė yra artimesnė Vokietijos teismų praktikos vartojamam paprasto, t. y. „neatsargaus ir neprotingo“, vartotojo modeliui nei Bendrijos teismų praktikos vartojamam — „paprasto pakankamai informuoto ir protingai pastabaus bei nuovokaus vartotojo“ (sprendimo *Lloyd* 26 punktas ir sprendimo *Picasso* 38 punktas) — modeliui. Neskaitant šios didelės klaidos, skundžiamame sprendime daroma ir kita ne mažesnė klaida atsižvelgiant į „mažiausią dėmesį, kurį visuo-

menė skiria alyvuogių aliejui“, o ne į dėmesį, kurį paprastai skiria pakankamai informuotas ir protingai pastabus bei nuovokus vidutinis Ispanijos vartotojas.

(¹) 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL 1994, L 11, p. 1).

2007 m. lapkričio 16 d. *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge* (Belgija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *NV Beleggen, Risicokapitaal, Beheer prieš Belgische Staat*

(Byla C-499/07)

(2008/C 22/54)

Proceso kalba: olandų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: *NV Beleggen, Risicokapitaal, Beheer*

Atsakovė: *Belgische Staat*

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 1990 m. liepos 23 d. Tarybos direktyvą 90/435/EEB dėl bendrosios mokesčių sistemos, taikomos įvairių valstybių narių patronuojančioms ir dukterinėms bendrovėms (¹), ypač jos 4 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad ji neleidžia valstybei narėi atleisti nuo mokesčio paskirstyto pelno, kurį šioje valstybėje įsteigta bendrovė gauna iš kitoje valstybėje narėje įsteigtos dukterinės bendrovės kitu būdu negu pastarąją likviduojant, pirmiausia visą paskirstytą pelną įskaičiuojant į apmokestinamąją vertę tam, kad tuomet būtų galima jo 95 % išskaičiuoti iš apmokestinamosios vertės, bet apribojant šio išskaitymo dydį mokesčių metų, kuriais buvo paskirstytas pelnas, pelnu (išskaičius tam tikras įstatyme išvardytas sumas) (WIB 1992 205 straipsnio 2 dalis kartu su KB/WIB 1992 77 straipsniu), ir taip neleisti susidaryti perkeltinam nuostoliui, jei mokesstinio laikotarpio pelnas yra mažesnis už minėtą paskirstytą pelną?

2. Jeigu į šį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar 1990 m. liepos 23 d. Tarybos direktyvą 90/435/EEB dėl bendrosios mokesčių sistemos, taikomos įvairių valstybių narių patronuojančioms ir dukterinėms bendrovėms, ypač jos 4 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad ji įpareigoja valstybę narę išskaičiuoti visą paskirstytą pelną, kurį šioje valstybėje įsteigta bendrovė gauna iš kitoje valstybėje narėje įsteigtos dukterinės bendrovės, iš mokestinio laikotarpio pelno ir dėl to susidarantį nuostolį perkelti į kitą mokestinį laikotarpį?
3. Ar tuomet, jei Direktyvą 90/435/EEB reikia aiškinti taip, kad Belgijos teisės nuostata yra nesuderinama su jos 4 straipsnio 1 dalimi dėl paskirstyto pelno, kurį Belgijoje įsteigta patronuojanti bendrovė gavo iš ES įsteigtos dukterinės bendrovės, ši direktyvos nuostata taip pat draudžia taikyti Belgijos teisės nuostatą paskirstam pelnui, kurį Belgijoje įsteigta patronuojanti bendrovė gavo iš Belgijoje įsteigtos dukterinės bendrovės, jei kaip šioje byloje Belgijos įstatymų leidėjas, perkeldamas direktyvą į Belgijos teisę, nusprendė valstybės vidaus atvejus vertinti lygiai taip pat kaip direktyvose reglamentuojamus atvejus, ir todėl Belgijos teisė dėl vidaus atvejų taip pat suderinta su direktyva?
4. Ar EB sutarties 43 straipsnis draudžia valstybės narės teisės nuostatą, pagal kurią apmokestinant pelno mokesčiu paskirstyto pelno, kurį bendrovė mokestiniu laikotarpiu gavo iš savo kitoje valstybėje narėje įsteigtos dukterinės bendrovės, atleidimas nuo mokesčio pirmojoje valstybėje narėje apriojamas mokestinio laikotarpio, kuriuo buvo paskirstytas pelnas, pelno dydžiu (išskaičius tam tikras įstatyme išvardytas sumas), o visiškai paskirstyto pelno atleidimas nuo mokesčio būtų galimas tuomet, jei bendrovė būtų įsteigusi nuolatinę buveinę kitoje valstybėje narėje?

(¹) OL L 255, p. 6.

2007 m. lapkričio 16 d. Naczelny Sąd Administracyjny (Lenkijos Respublika) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje K-1 Sp. z o.o. w prieš Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

(Byla C-502/07)

(2008/C 22/55)

Proceso kalba: lenkų

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: K-1 Sp. z o.o. w Toruniu

Atsakovas: Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 1967 m. balandžio 11 d. Pirmosios Tarybos direktyvos dėl valstybių narių teisės aktų, reglamentuojančių apyvartos mokesčius, suderinimo (67/227/EEB) (¹) 2 straipsnio 1 ir 2 dalys, atsižvelgiant į 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (77/388/EEB) (²), 2 straipsnį, 10 straipsnio 1 dalies a punktą ir 10 straipsnio 2 dalį, neleidžia prekių ir paslaugų mokesčiu apmokestinamam asmeniui nustatyti pareigos įvykdyti papildomą mokestinę prievolę, apie kurią kalbama 2004 m. kovo 11 d. įstatymo dėl prekių ir paslaugų mokesčio (Dziennik Ustaw Nr. 54, poz. 535 su pakeitimais) 109 straipsnio 5 ir 6 dalyse, nustačius, jog prekių ir paslaugų mokesčiu apmokestinamo asmens mokesčių deklaracijoje nurodyta grąžintino PVM skirtumo suma arba grąžintino pirkimo PVM suma yra didesnė už sumą, kuri turi būti iš tikrųjų grąžinta?
2. Ar 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (77/388/EEB), 27 straipsnio 1 dalyje minimos „specialios priemonės“, atsižvelgiant į jų pobūdį ir tikslą, reiškia, jog mokesčių institucija prekių ir paslaugų mokesčiu apmokestinamam asmeniui gali skirti papildomą mokestinę prievolę, nustačius, jog apmokestinamasis asmuo deklaravo per dideles grąžintino PVM arba pirkimo PVM sumas?
3. Ar 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (77/388/EEB), 33 straipsnyje numatyta galimybė apima teisę nustatyti 2004 m. kovo 11 d. įstatymo dėl prekių ir paslaugų mokesčio 109 straipsnio 5 ir 6 dalyse įtvirtintą papildomą mokestinę prievolę?

(¹) OL 71, p. 1301.

(²) OL L 145, p. 1.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Naczelny Sąd Administracyjny